

A HALÁL FELÉ, BENNE ÉS UTÁNA

1. ÚTON A HALÁL FELÉ!

A megszületés pillanatától egész földi életünk a halál felé tart, ám egyszer csak megkezdődik az utolsó felvonás. Kortársaink nem is tudják, hogy milyen nagy segítségtől fosztják meg szeretteiket, amikor „a halál árnyékának völgyében” egyedül hagyják őket, és nem gondoskodnak lelki támaszokról.

Mi történik?

Az ember egyszer csak váratlanul súlyos beteg lesz. A megromlott egészségű ember első reakciója, hogy mindezt szeretné nem tudomásul venni, s ha már az orvost nem is kerülheti ki, még mindig bizakodik, hogy „ez” vele nem történhet meg. Ám a diagnózis komoly. Sokféle reakció lehetséges, de legtipikusabb sorrend: a tagadás, lázadás, az indulatos harag érzése, gyógymód keresése, csodagyógyszerek, csodaorvosok, csodamódszerek hajszolása — de nem segít semmi.

S mi marad?

A pusztá meghalás! Ahelyett, hogy „úton a halál felé” úgy készülnénk fel, hogy: „ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy.” (Zsolt. 23.4.) Ahelyett, hogy megtalálánánk azt a lelki segítséget, amivel eljuthatnánk oda: „... nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Fil. 1.21.)

Mi kell ehhez?

Számolni azzal a lehetőséggel, amit a betegeknek, a halál felé tartóknak az igéből élő lelkigondozó lelkészek adni tudnának, amennyiben a szeretett hozzátartozóhoz elvezetnék a lekipásztort! Az úton levőknek kalauz kell!

Mi történik ezzel szemben?

Az úton levők lelki magára hagyása és kiszolgáltatása a szenvedésnek! Ezen az úton három súlyos szenvedés vár a vándorra: a fizikai (testi fájdalom), a lelki (magány, meg nem értettség) és a morális kín (nem rontottam-e el az életem?).

Mi a teendő?

A legtöbb esetben csak a fizikai kínon segítenek, a legvégén már morfiumokkal. A lelki szenvedés, a magány fájdalmas érzésének enyhítése futó kórházlátogatásokkal alig enyhíthető, más kellene. A harmadik szenvedést (az elrontott élet tudata és tudattalan érzete) csak a gyónás, vagy lekipásztori beszélgetés és az Atya, Fiú, Szentlélek nevében kimondott bűnbocsánat és az úrvacsora szentsége enyhítheti!

Így cselekszel-e szenvedő hozzátartozóddal? Így készülsz-e az utolsó útszakaszra?

2. A HALÁLBAN, AVAGY PILLANTÁS A MEGHALÁS ESEMÉNYÉBE

Híressé vált kutatási terület: a reanimációs élményvilág. A klinikai halál (megáll a szív) állapotából újraélesztettek között sokan vannak (20 %), akik nagyon világos, egyértelmű élményekkel térnek vissza az életbe. A folya-

mat: a páciens a legnagyobb meglepetésre egyszer csak önmagán, testén kívül találja magát, és látja, hallja mindazt, amit vele cselekszenek. Valamilyen testet vagy létfórmát megtapasztal, de ez légiés, könnyű, gravitáció nélküli, felülről lát mindent, és a zárt ajtó ellenére is közlekedni tud. (Nem a végelgyengüléssel állapotról van szó, hanem a lelki történet abban az állapotban is fontos, és kíséretet igényel!)

Ezután van egy ún. alagútélmény. Majd lassan, mintha az alagút vége közeledne, egy kicsi, eleinte nagyon apró fénypont tűnik fel. Egyre közelebb kerül a fényhez, s ez egyáltalán nem vakító, hanem békességet, szeretetet, megértést sugároz. S ezt Fénylénynak nevezték el. Ő megszólal, pl.: „Jöjj, nézd meg az életedet!”, vagy „Jöjj, nézd meg, mit tettél!” S itt lejátszódik az ún. életfilm. A páciens filmszerűen látja másodpercek alatt lejátszódni az egész életét. A sikeres újraélesztés (reanimáció) után felejthetetlen, és elmondhatatlan az élmény. Ez pillantás a meghalás folyamatába!

Külről nézve a halál megsemmisülésnek látszik: minden csökken, elfogy az élet, és kész, vége, nincs tovább. Lobbant egyet a lét lángja, és kialszik mindörökké — mondják.

Pedig a reanimációs kutatások fordított helyzetről tesznek tanúbizonyságot: az életfilm, a panorámalátás egy táguló lét felé irányítja a gondolatainkat, és erősíthetik az örök életbe vetett hitünket! (vö. Ap. Csel 7,56. „Íme, látom az eget megnyitva, és az Emberfiát, amint az Isten jobbja felől áll.” 2Kor 12,1-11. „Ismerek egy embert a Krisztusban... hogy testben-e vagy testen kívül, nem tudom... elragadtatott a harmadik égig... a paradicsomban... kimondhatatlan beszédek hallott.”)

3. ELMENT — GYÁSZOLOK, VAN-E VIGASZOM?

Különös jelenet olvasható János evangéliumában (11. fejezet: Lázár feltámasztása): Jézus elment a barátja sírjához, látta a síró gyászolókat, „megrendült a lelkében, és háborgott...” (11,33). A sírnál „könnyekre fakadt.” (11,34). Isten Fia is gyászol, pedig Ő igazán tisztában volt azzal, hogy a halál nem a véget, nem a megsemmisülést jelenti. Nemcsak jogunk van gyászolni, de az egészséges emberi léleknek — amíg emberi — kötelessége is. A gyásznak is megvan a maga lefolyása. Igen fájdalmasan érint a hír a szeretett hozzátartozó elvesztéséről. Sokkolódunk, szinte megbénulunk. Mozdulni kell, mert a temetés megszervezendő, akármilyen történet. Az intézkedés nehezünkre esik, de menni kell. Mintha kába lenne a fejünk, s félálomban cselekednénk. De menni kell. S a temetés. Végbemej. Nem mindig tudjuk, hogyan, pedig jelen voltunk. S utána minden olyan üres; már mindenki más megszokta, hogy ő meghalt, csak a hozzátartozó nem.

Vannak, akiknek segítség kellene, mert nem tud vigasztalódni!

Ezért vannak a hitben élő lekipásztorok, bátran fel kell őket keresni, ám itt is sokszor akadály a tudatlanság. Pedig a hitben folytatott beszélgetés terápia, azaz gyógymód.

A Jó Pásztor pásztorai készek a lekipásztori szolgálatra!

„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket.” (2Kor. 1.3-4.)